

Virkninger, der er direkte til Skade for disse Interesser, der i sidste Instans er fælles for Laanerne, Medlemmerne og Udlaanerne, Obligationsejerne. Direktionen kan ikke nære nogen Tvivl om, at naar Tvangsinddrivelsen af Medlemmernes Gæld fra en upaaagtet Statutbestemmelse bliver til en haandgribelig Virkelighed, vil dette vække Forbitrelse blandt Medlemmerne, skabe Uro og Mistillid i de Kredse, Foreningen henvender sig til, vanskeliggøre dens fremtidige rolige Udvikling og i høj Grad virke hæmmende paa Tilgang af nye og solide Panter — alt til øjensynlig Skade for Obligationernes Værdi og Kurs.

Direktionen og Kontrolkomiteen ser herefter ikke rettere, end at Ophævelsen af Bestemmelsen i Lovens § 1 h vil være til Gavn ogsaa for Obligationkreditorerne, og at dens Bibeholdelse vil vise sig at være til Skade for dem. Det har været taget under nøje Overvejelse, om man ikke kunde indskrænke sig til at søge Bestemmelsen ophævet alene for eventuelle nye Risikogrupper Vedkommende, i hvilket Tilfælde Betænkeligheder ved Ændringer i Forudsætninger for et bestaaende Retsforhold slet ikke vilde fremkomme, men man har ment at maatte insistere ogsaa for den løbende Gruppens Vedkommende. Dette ikke af Uvilje overfor de praktiske Vanskeligheder, som Opfyldelsen af Statuternes § 17, 2det Stykke vil fremkalde, om end de kunstige Foranstaltninger, den vil paanøde Foreningen, i og for sig ikke er tiltalende, men af Frygt for den moralske Virkning. Der haves i Foreningens Ledelse saa megen praktisk Erfaring for, hvor trykkende og hæmmende Medlemmernes og Laansøgernes Uro og Uvilje over Krav og Foranstaltninger, der synes dem vilkaarlige og urimelige, kan virke, at man kun med største Bekymring kan imødesee Foreningens fremtidige Udvikling, naar i Juni 1923 og fremdeles i hver paafølgende Halvaarstermin de foreskrevne Tvangsforholdsregler skal iværksættes.

For det Tilfældes Skyld, at det høje Ministerium skulde nære afgørende Betænkeligheder ved for den løbende Medlemsgruppens Vedkommende at frafalde Bestemmelsen, forsaavidt den indeholder et Tilsagn til Obligationkreditorerne, skal det bemærkes, at Foreningen kan paatage sig at opfylde dette Tilsagn. En Bestemmelse, der ophæver Lovens § 1 h, men tilføjer, at den nu løbende Series Kasseobligationsgæld skal være betalt senest i den 60de Halvaarstermin efter Seriens Slutning, og det saaledes, at naar saadan Betaling ikke har fundet Sted i den 50de Termin, skal i hver af de paafølgende Terminer ved Indkøb eller Udtrækning inddrages mindst $\frac{1}{10}$ af Obligationsgælden, som den var i den 50de Termin, vil formelt give Obligationsejerne det samme som den nugældende Bestemmelse og reelt betydeligt mere, idet den kunstige Hindring for Ophør med Emissionen af den løbende Obligationstype, som Tvangsindfrielsen medfører, falder bort med denne. En saadan Klausul vil ikke være uden Ulemper for Foreningen og dens Medlemmer, men de vil være af underordnet Betydning sammenlignet med de vanskelige Forhold, som den tvungne Inddragelse af Gæld i gode og solide Panter vil medføre.

ad 3) Da Bestemmelsen i Lovens § 1 e om »at Medlemmerne ere solidarisk forpligtede overfor Ejerne af Foreningens Kasseobligationer« er yngre end Loven af 19. Februar 1861, der hjemler de da eksisterende Kreditforeninger Ret til at afsondre Medlemmernes solidariske Ansvar indenfor selvstændige Grupper med nye Serier af Kasseobligationer, er det i hvert Fald tvivlsomt, om Foreningen har Ret til saadan Udsondring. Kontrolkomiteen og Direktionen tillader sig derfor at andrage om Ministeriets Hjælp til at skaffe den citerede Lovbestemmelse en Tilføjeelse om, at den ikke skal være til Hinder for, at Foreningen med Indenrigsministeriets Godkendelse opretter Serier med selvstændigt solidarisk Ansvar. Under Foreningens nuværende Forhold har den indtil videre ingen Opfordring til snarlig Oprettelse af nogen ny Serie, men det vil let kunne blive en følelig Ulempe at være afskaaren fra et saadant Skridt, og nogen Grund til fremfor andre Foreninger at udelukke nærværende Forening fra denne Mulighed foreligger formentlig ikke.

Under Forhandlingerne om Lovforslaget i Folketinget udtalte Udvalgets Ordfører (C. Hage) den 2. Februar 1891, at hvis der i Forslaget er »fejlet, er det snarest i Retning af, at man har krævet for vidtgaaende Garantier, end i Retning af det modsatte. Thi det er jo Sagen, at man ogsaa kan gøre et saadant Institut altfor solidt, man kan kvæle det i lutter Soliditet. Enhver Garanti medfører en Indskrænkning i Foreningens frie Dispositionsret og medfører mere eller mindre en Byrde, man kan da gøre Byrderne saa store, at det som var tilsigtet at skulle tjene til Foreningens Styrkelse i Virkeligheden bliver til Svækkelse af den«. — Rigtigheden af disse Bemærkninger har Foreningen maattet sande. Uden Indenrigsministeriets Imødekommenthed ved Stadfæstelsen af Statutbestemmelserne af 1900, 1909, 1910 og 1911 og fremfor alt ved Tilvejebringelsen af Lov af 13. December 1907, hvorved muliggjordes Indførelsen af direkte Amortisation til lige Gavn for